Ч. 220. Субота 12 жовтня (29 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневникiв пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — Війна на Балканї.

В австрийскій делеґациї в дальшій загальній розправі над буджетом заграничних справ дел. Крамарж зазначив, що в інтересі мира держави повинні були те, що нинї бажають, зробити перед мобілїзациєю, бо нинї, коли всї під оружием, мусимо дуже скептично задивити ся на користний вислїд їх акциї. Державні мужі не мають вже в своїх руках децизиї, она радше в руках народа і то момент небезпечний. Коли справдї реформи запевнили би балканьским народам можливе людске житє, що не дасть ся инакше узискати, як при помочи европейского ґубернаторства та независимою від Царгорода внутрішною адміністрациєю, то балканьскі народи мають всї причини згодити ся на те. Менше нинї приняти не можуть. Поповнило ся велику похибку, що добрий наслїдок росийско-австрийского порозуміня в Мірцштеґ не поглубив ся. Всї европейскі держави мають ріжні інтереси в справі Туреччини. Передовсїм Анґлія та Франция, котрі між своїми пiдданими мають також магометан. Обі держави уважають своїм обовязком ощаджувати Туреччину. Справедливо боять ся они пансламізму, який від молодотурецкої ери зробив ся дуже небезпечним, бо то був уже панмагомеданїзм. Для власної безпечности Франциї і Анґлїї було би лїпше, коли би Туреччина не була надто могуча та побідна. Бесїдник уважав би положене небезпечним, коли би Туреччинї удало ся побороти ся балканьскі держави, та коли би Европа мусїла в імя цивілїзациї вдати ся в справу, щоби Туреччина не розпаношила ся знов, як давнїйше, на Балканї. Бесїдник надїє ся, що Франция і Анґлїя, котрі завсїгди ішли на чолї цивілїзациї та були творцями ідеї визволеня народів, не спроневірять ся своїй історичній задачі, коли ходить о бідні балканьскі народи. Нїмеччина зі взгляду на торговельну полїтику, показує мудру резерву, решту полагоджує для неї Австрия. Італїя викликала цїлий воений рух, а тепер очевидно нїчого иншого не бажає, як заключити мир. Італїянцї коштом иних дістануть те, чого їм треба. Коли однак бідні балканьскі народи не осягнуть того, до чого стремлять, а Італїянцї дістануть мир, то Італїянцї повинні принайменше заплатити балканьским державам кошти мобілїзациї. Хто властиво намовив ті держави до мобілїзациї? Певно самі сего не зробили тай треба спитати ся, котра се була держава. Франция нї, Австрия також нї, а Росия певно нї, котраж властиво була се держава? Що до відносин Австро-Угорщини до Росиї, бесїдник щиро радів би сему, коли би в хвили небезпечности удало ся зблизати обі ті держави не лише на тпер, але й на будуче. Хоч би мобілїзация балканьских держав не осягнула нїчого иншого, вже то було би найбільшим добродїйством для европейского мира, колиб удало ся полагодити велике противеньство між Австро-Угорщиною і Росиєю. Дальше бесїдник заявив, що було би щасте, коли би вдало ся усунути війну, але боїть ся, що без війни не обійде ся, бо без справдїшного примусу на Туреччину, годї узискати вдоволяючі реформи. Не вільно Туреччинї угнїтати християньскі народи. Македонія мусить дістати реформи. На случай побіди Болгариї та Сербії не буде їм можна територияльних добичий. Балканьскі держави, які нечувано розвинули ся, не хочуть на дальше позіставати під опікою, головно, як бачать, як опікуни задля власних апетитів укорочують пупілів. Хочуть раз самі рішити балканьску справу.

Коли балканьскі держави побідять, то властиво усуне ся зі сьвіта одно з найнебезпечнїйших питань для загального мира при помочі розмірно малих жертв в порівнаню з жертвами европейскої війни. Було би то одно з найбільших добродїйств, яке можна собі представити. Чому Сербія, Болгария, Греция та Чорногора не мали би заанектувати просторів, які вже давнїйше мали? Який-же титул мала би Европа до моралізованя, щоби не допустити до того. Було би то злочином против сьвітового мира, а одиноким оправданем подібного поведеня був би фальшиво зрозуміли

Юнну.

(З фінського — Юанї Аго).

— Дайте-но ви лиш Юннови спокій — сварить господар, стоячи на другім кінци поля за невижатим ще житом.

— Ба, коби він держав ся здалека від нас — бурмотять инші і жнуть дальше з усіх сил. Але небавом розпочинає ся знов посьміховуванє і дражненє ще з більшою силою як перед тим.

Всї робітники на тім фільварку змовили ся против одного одинокого. То великий, неповоротний сьвідий на лици наймит, що нї разу не розправляючи хребта, жне далеко попереду всїх як вітер, очевидячки з тим наміром, щоби не чути всїх їх насьмішок. Але они хотять єго до крайности роз'ярити. Они хотять єго довести до того, щоби він, аби втихомирити свій гнів, кинув в них, як звичайно, коли був роздратований, якийсь великий, тяжкий предмет. В той спосіб на пр. доводили єго до того, що він або кидав за ними ножем, або виривав з землї велике каминє.

По таким роздразненю відходить геть і не говорить від тої хвилї цїлий день з нїким нї слова. Але коли він не може нїчого вхопити в руки і держати їх від себе здалека, тодї уважають єго простим дурнем і підмавляють на него малих хлопців, аби они єго відтак висьміхали.

Господар то єго одинокий оборонець, бо Юнну знаменитий робітник, на него можна у всїм спустити ся, він ходить дуже добре коло коний, а нераз кормить худобу, аби помочи наймичкам.

Тепер в часї полудневого відпочинку в поли розпочали ся знов жарти. Юнну, занятий своїм полуденком, сидить і їсть, а капелюх, люльку і капшук положив з боку на купу трави — в иншім часї він нїколи з ними не розлучає ся. Коли попоїв і оглянув ся за своїми річами, побачив, що капелюх сидить на якімсь пни за ним, а люлька віткнена під капелюхом в тім самім пни в розколину, що виглядало так, немов би пень курив. То викликало загальний сьміх і навіть господар не може здержати ся від легкого, веселого сьміху. Не кажучи й слова, бере Юнну свій капелюх і свою люльку та питає за капшуком, що також десь задів ся.

— Чого нас питаєш, питай пня! — відповідають єму і ще дужше сьміють ся.

Однако насьмішки аж тодї розпочали ся на добре, коли Тафво, другий наймит, сїпає за капшук, що пришпилений голкою до Юннуового пояса в той спосіб, що звисає на сам зад. Він не може довше здержати ся, замахує ся з цїлої сили на зад себе на Тафва, але що Тафво відскакує на бік, то Юнну оббиває собі аж до крови свої костисті пальцї до сосонового пняка. Він кілька разів з лютости сопить і єго ніздря розширяють ся. Але відтак успокоює ся, бере свій серп і іде від робітників, щоби осібно жати від них.

— Він так лакомо їсть, що можна би єму обдерти волосе з голови, а він би того не чув — крикнув один з робітників за єго плечем.

— Еге, єму вже раз мали обголити то волосе — відповів Тафво.

— Так а то коли? — спитав котрийсь другий.

— А тодї, як він на скарбовий кошт сидїв в мурованій палатї в Куотіо.

— Мовчіть же раз! — крикнув господар і нагнав робітників знов до роботи.

Але там вели знов дальше ту саму розмову.

— Якеж він таке добре дїло зробив, що дістав ся на державне удержане?

— Украв цебер на молоко... Витягнув єго з комори у одного господаря, заніс до лїса і дав иншим злодіям.

— Хтож то тобі казав?

— Він сам о тім оповідав.

— Мовчи, ти довгоногий павуку? — крикнув нагло Юнну всїм на диво.

— Ти сам мовчи! — вовку.

Юнну мав довгий хребет і короткі ноги і тому все єго так прозивали.

— От так, на єго хребтї змістить ся тілько кнутів, що у вязници не знали, як собі дати раду з битєм. „Маємо на ново зачинати?“

еґоїзм. Бесідник вказує, що теперішна хвиля є хвилею психольоґічною, коли Австрия може здобути серця балканьских народів. На Балкані Австрия не має инших інтересів як лише торговельно-політичні. Для тих інтересів велика славяньска держава на Балкані не була би принайменше перешкодою. Бесідник просив австрийских державних мужів, щоби не позволили на політику повну всїляких похибок в Хорватиї.

Бесідник зазначує вкінци, що не бажане добути край, не еґоїзм попихає славяньскі народи до їх високих рішень. Ходить тут про справи цивілізациї та про несене помочі їх уґнїтаним братам в Туреччинї. Чиж можна брати то за зле славяньским народам, що раз рішили ся на великі жертви в цїли визвободженя своїх братів із довголітного ярма. Бесідник просить не забувати, що ми також християни, а цивілізация не може знати ніяких рабів.

Дел. Коритовский висловлює пересьвідчене, що політика міністра заграничних справ держить ся лінїї удержаня мира. Тому то з сего місця можемо висловити повне довіре для сеї політики. В теперішній хвили не хочу занимати ся промовою першого бесідника (Крамаржа), лише коротко схарактеризую враженє, яке у нас викликали дипльоматичні переговори. Догадуємо ся з них, що гаслом нашої політики є співдїланє в найбільшій згоді без експанзиї, а також і самостійна політика, повна довіря в сили та хоробрість армії і ясність наших цїлий, як неменше в ідентичність наших інтересів з інтересами мира та союзів монархії. Коли я згадав про союз, нехай буде менї вільно висловити сподїване, що Полякам в будучности дасть ся більшу нагоду боронити політику союза Австро-Угорщини, як се доси на жаль мало місце. В нашій монархії завдяки почутю справедливости великодушного монарха, зазнаємо охорони наших національних прав, але ті права топче ся в инших державах, а навіть дуже нарушує ся вимковими законами

Мін. Берхтольд заявив, що з причини протекторату цісаря над католицкою церквою в Альбанії Австрия зробила в послїднім часї крок у Порти в цїли відзисканя концесиї для сего населеня та удало ся їй для Малїсорів осягнути дуже значні полекші. Також каді в Скутарі усунено на домаганє Австриї. Мінїстер стверджує, що з малими вимками у всїх промовах делеґатів видно було згоду на напрям его політики та що всї признали вагу сучасного положеня, хоч що до вибору способів гадки декотрих були ріжні. В сій манїфестациї бачу патріотизм делеґациї. — Супротив трудних услівий держава мусить мати довіре для власних сил. Мінїстер дякує за висловлене ему довіре, яке зміцнить его віру у власні сили держави та запевнює, що зробить все, що буде в его силах, щоби боронити інтересів монархії а також справи мира. *(Оплески).*

По фактичних спростованях, справоздавець Бакеґем підніс з вдоволенєм спільний крок Австриї та Росиї на Балканї, як також слова Сазонова, висказані в Берлинї.

В подрібній дискусиї дел. Шустершіц домагав ся зміни політики монархії супротив полудневої Славянщини у власнім інтересі монархії. Положенє по скінченю війни буде дуже прикре, бесідник сумнїває ся, чи які небудь договори, виключаючі зміни території, дадуть ся удержати.

Потім принято етат міністерства заграничних справ, разом з резолюцию, висловляючою довіре мінїстрови.

До нинїшного дня Болгария, Сербія і Греция не відповіли на ноту держав і не виповіли Туреччинї війни. Здогадують ся, що зволїкають задля того, що ще не покінчили приготовлень до війни. Натомість з театру війни чорногорско-турецкої наспіли такі вісти:

Цетинїє (Урядово): Дня 9 с. м. о годині 8 рано розпочали ся воєнні кроки. Чорногорска батерия розпочала огонь. Перший арматний вистріл дав наймолодший син короля кн. Петро, капітан артилериї, в напрямі турецкої батериї. Король Николай з кн. Мирком і зі штабом був від рана на горі Ґоріца коло Подґоріци, де ждали на початок борби. Коли віддано перший стріл, король підніс ся, зробив знак хреста, а войскова музика заграла чорногорский гимн. Вивязала ся борба артилериї на всїх точках вздовж границї від Подґоріци до Скодарского озера. По 20 мінутах приневолено неприятельску артилерию заперестати огня. О годині 2 по полудни Турки полишили свої становища. Борба триває дальше

Подґоріца (урядово). По полудни Чорногорці здобули гору Дачіч. В їх руки дістали ся 4 армати турецкі. Турецкий комендант піддав ся разом з залогою. Цїлий вчерашний день тревала війна під містом Тузї, над котрим Чорногорці стоять на горі Дачіє.

Та перша побіда викликала в чорногорскім таборі велике одушевлене. Король цїлий день слідив хід борби.

Подґоріца (урядово). Ґен. Мартинович комендант войск коло Дульчінїо доносить, що Чорногорці переступили ріку Бояну і займили кілька граничних веж стражничих, напротив турецкої місцевости Торабош.

спитав поліцияи війта і тоді одержав Юнну дві порциї кнутів в додатку, крім арешту... але не видав з себе жадного голосу.

— Хто знає, чи він так мовчав би, як би его хто кропнув козацким нагаєм.

— Ну, здаєть ся, що колиб его вітцю було прийшло на гадку полоскотати его таким нагаєм, то він був би хорошо заспівав.

Юнну був дитиною любови і то дало причину до злосливих поговірок, що его отець був росийский козак, що давнїйше жив в селї.

— Та дайтеж вже раз спокій! — крикнув строго господар.

— Ісусе Христе! — скрикнули в тій хвили жінки в страшній тревозї, між тим як мужчини в один голос закляли.

Юнну бо вхопив з землї великаньский камінь, підніс его високо в гору, як би то була кора з дерева і кинув его зі страшним проклоном і скривленим від гнїву лицем між женців.

Другі вспіли утечи перед ударом, але Тафво, котрого камінь зашиб трохи по нозї, упав коло него на колїна.

— Він убє мене — убє мене — верещав.

— Не бій ся, —! будь лиш чемнїйший, він цїлком не ушкодив ноги — потїшав господар, що разом з иншими оглянув ногу Тафва.

— Худоба. Звяжіть его, держіть, заки утікне.

Мужчини побігли півперек жита просто до Юнна і всї разом его вхопили, але одним рухом потрясав він їх на землю.

— Тепер вже дайте Юннуви спокій і не толочте менї збіжа. Проч кождий до своєї роботи.

— То господар ще боронить того дикуна, що навіть не бачить, чим кидає? Він певне не винен, що не трафив мене в голову.

— То завдячував би ти сам собі. Чи я тебе не остерігав?

— Ще він менї за біль заплатить, хоч би я мав іти до суду — забурмотів Тафво і поштильгукав до свого серпя.

— Про мене правуйте ся, кілько хочете, але і жарти мають свою границю — відповів відходячи господар.

Однако він не міг перемочи свого страху, коли добре приглянув ся каменеви, що упадаючи, зарив ся до половини в землю а був такий тяжкий, що він его міг ледво поруши̂ти. Велике щастє від Бога, що камінь не поцїлив лїпше.

В Юннувих очах цїлий сьвіт немов почервонїв і пожовк, ліси і поля крутились довкола него. Але напруженє сил відбило ся на нїм, він так ослаб, що ледво міг вдержати ся на ногах. Присїв на землю немов запаморочений, відтак встав і пішов просто себе в ліс; ішов не знаючи, куди іде і чому. Аж далеко від женців, коли наткнув ся на пліт і хотів его перелазити, прояснилось ему, що о малий волос був би убив чоловіка і що по правдї кидаючи камінь, мав він такий намір.

* * *

Женцї повернули з поля домів, викупали ся, повечеряли і розійшли ся спати по шопах. Лише господар ще не спав і як раз ставляв чоботи на лавку коло печи, аби висхли, коли до комнати увійшов Юнну і сїв на лавку під стїною, не промовивши нї слова.

— Хочеш може що їсти? — спитав господар, але Юнну не хотів.

— Я хотів з Вами дещо поговорити — виціднв вкінци Юнну, коли побачив, що господар засуває двері.

— Щож ти там, Юнну, такого важного маєш?

— Відпустїть мене з вашої служби!

— Щож то має значити Юнну? Тепер серед жнив? І чому?

— Не добре буде зі мною в тім домі.

— Що ти журиш ся такими дурними сплетнями. Атжеж перше полагоджували ми нераз такі спори.

— Ну, вам то може байдуже, але я не маю спокою — і можу легко наробити якого нещастя.

— Ти би старав ся трохи вгамувати твою злість: то просто страшно воювати таким оружием.

— Не можу здержати ся, коли они мене заєдно висьміюють а гнїв і злість ударять менї в голову.

Господар постояв трохи задуманий, відтак сїв на лавку коло стола.

— Коли ти Тафво і не можете разом жити, то я радше его відправлю.

— Я не видержав би косих поглядів і насьмішок инших. Ониж всї ненавидять мене як і всї порядні люди.

— До чого таке балаканє? Тиж не гірший як другі.

— Ви й самі чули, що они говорили.

— Е, чисті видумки!

— А однако то правда що они казали.

— Чей же ти не сидів в арештї за крадіж?

— Ой так сидів. Я того впрочім нікому не оповідав крім одному Тафвови минувшої зими на оборозї, коли він удавав, що є моїм приятелем; але тепер оповім вам, бо ви все таки прихильні для мене.

— Оповідж, коли хочеш.

— Оповім — відповів Юнну уриваним голосом, задихуючись, немов би хотів проковтнути свої сльози. — То було так, що злодії зловили мене жебрацкого хлопця і всунули мене віконцем до комори, бо самі не могли тамтуди влїзти, відтак приневолили мене вкрасти маснїцю, три хліби і фаску масла. Але я їх знав і виявив. Гіршого я нічого не зробив... я вже жив з мого власного, але всї тут і дома переслїдують мене.

— Собака собакою, они всї однакі на цїлім сьвітї.

— Тількож ти нікуди не втечеш перед тим сьвітом.

(Дальше буде)

Константинополь (Т. Б. К.) Міністерство війни оповіщує, що слідує: Борба коло Беране триває дальше з цілою силою. Альбаньскі охотники, нізами, редифи і краєва оборона прибули до Берене, котре ще окружене Чорногорцями.

Солунь (Т. Б. К.) Подробиці о борбі коло Беране ще не надійшли. Однако впевнюють, що Чорногорців відперто.

Солунь (Т. Б. К.) Зачувати, що Чорногорців, які атакували Беране, відперто і они відступили на чорногорску територию.

Новинки.

Львів, 11 жовтня 1912.

— **Святочне отворене** академічного року в львівскім унїверситетї відбуде ся в суботу дня 12 с. м. По богослуженю в костелї сьв. Миколая виголосить Є. М. ректор Бек в унїверситетскій авли інавґурацийну промову а відтак вголосить проф. др. Цибіховский відчит „Про міжнародне приватне право“. Вступ до авлї тілко за білетами, які видає унїверситетска канцелярия.

— **Саксоньский князь Макс на Буковинї.** З Черновець доносять, що там прибув саксоньский князь Макс і замешкав у руско-кат. пароха і крилошанина о. Костецкого. За час свого побуту він відвідав гр. Мерана і архиеп. Репту, потім звидїв унїверситет. Вчера рано відїхав до Сучави.

— **Львівский руский театр в Дрогобичи** під дирекцею Йосифа Стадника. (Саля міска. Початок о год. 7½, вечером).

В суботу, дня 13 жовтня „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія.

— **З тов. „Просьвіта“ у Львові.** Управа канцеляриї тов-а „Просьвіта“ подає до відомости, що календар „Просьвіти“ на рік 1913 вже вийшов з друку і є тепер в переплетнї. Перші примірники появлять ся в продажи коло 15 жовтня.

— **Ренунциация архикняжної Мехтильди.** В середу перед полуднем відбула ся святочна ренунциация другої дочки архикнязя Кароля Стефана архикняг. Мехтильди, що віддає ся за кн. Александра Ольґерда Чарторийского. О год. 10 підписано при сьвідках і державнім нотари слюбні пакти. Задля сего явила ся архикняжна Мехтильда, а в заступстві молодого єї брат архикнязь Кароль Альбрехт. Зараз після сего відбула ся ренунциация в присутности архикн. Кароля Стефана, першого маршалка Двора кн. Монтенуово, міністра справ внутрішних ґр. Гайнольда як заступника ґр. Штірґка, угорского міністра краєвої оборони ґр. Газая як заступника дра Люкача, міністерского і двірского радника ґр. Бушмана як заступника державного нотаря та двірских маршалків бар. дра Зічія і ґр. Ґескі а Санта Кроче. Міністер справ заграничних ґр. Берхтольд відчитав ренунцияцийну грамоту, яку відтак підписала архикн. Мехтильда і архикн. Кароль Альбрехт в заступстві кн. Чарторийского. В ренунцияциї Цісар участи не взяв, бо мусів би був після церемонїялу стояти цілу годину, на що лікарі не дали дозволу з уваги на численні і одвічальні занятя, які має тепер Цісар з огляду на балканьскі події.

— **Бальоном з Відня до Львова.** До „Діла“ доносять: В околици Гаїв, Миколаєва і Германова коло Львова явив ся дня 2 с. м. около 9-ої год. рано у воздусі бальон, що летів доволї низько з трема пасажирами в коши. Вітер гнав бальон з заходу на схід а єго пасажири хотіли очевидячки осісти на землю, бо сильно поморщений і позападаний бальон вказував на те, що з него випущено богато ґазу, а в додатку свист і рухи летунів заохочували людий, щоби придержали бальон за линву, яка звисаючи волїклась по земли. Однак ніхто з людий, що працювали по полях, не відважив ся на се і бальон минувши Миколаїв, пігнав в сторону ліска Березини. Щоби перелетіти понад лісок та не зачепити кошем о дерева, летуни почали скоро викидати з него пісок, але вже було за пізно. Бальон замотав ся шнурами о березу і спинив ся на місци. Летуни, два офіцири і один цивільний, висіли щасливо на землю. Позбігали ся з піль люди і помогли їм стягнути бальон. Треба було аж зрубати березу, так замотав ся бальон між єї галузем. Небавком з фільварку в Германові прибули дві фіри, котрі забрали летунів з бальоном до паньства Зарембів. Показало ся, що були се члени віденьского аеронавтичного клюбу — капітан Мансбарт, поручник Марш і інжинїр Тірк. Вибрались они в дорогу бальоном „Excelsior“ дня 1 с. м. о 11 год. в ночи і через Мархеґ, Шемніц, Нижні Татри, східний Бескид і Самбір дістались в околицю Львова. З огляду на близкість російскої границї мусїли осісти. Бальон летів з вітром. Відбута подорож виносить 600 кільом. і тревала десять годин. Найбільша висота, яку осягнув бальон, була 2.950 метрів. Летуни знайшли гостинне приняте у паньства Зарембів в Германові а вечером від'їхали до Відня. Воздушна їх подорож була виключно спортовним підприняттєм і се ствердила жандармерия, котра підозріваючи в них шпигунів, прибула сейчас на місце і звеліла летунам вилеґітимувати ся. Летуни кидали понад місцевостями карточки з написию „Ein Gruss aus den Lüften“ та з фірмою клюбу, що стоїть під протекторатом Архикнязя Франца Фердинанда і се дало товчок до чутки, яка пішла в цілій околици, що бальоном летів сам наслідник престола.

— **Крадуть, що можуть і де можуть.** Львів може справдї повеличати ся тим, що єсть осідком великої маси злодіїв та вломників всілякого рода. В ринку придержано якогось Михайла Шахровского на крадежи поляреса з квотою 30 кор., котрий витягнув був Дороті Черкесовій. — Із склепу футер Хаїма Кібіца при ул. Собіского ч. 19 вкрадено тамтої ночи футра вартости 700 кор. — У ваґоні електричного трамваю вкрадено Мошкови Бекерови поляреc з квотою 300 кор., — може із злости, що він торгує свиньми, знаючи добре, що то „трефні“ сотворіня. — На крадежи візка з зелізом в лазни за Жовківскою рогачкою придержано зарібника Стефана Пачиньского. — Вдовици Ксені Юзків з Левандівки видер Восько Вестлер в своїм склепі з кишені 14 кор., очевидно з мести, що не хотіла купити у него черевиків, бо були для неї за дорогі.

— **Добив торгу.** Петро Яремкевич продавав за Жовківскою рогачкою пацючка, а купуючий і єго товариші порадили Яремкевичеви, щоби пішов з ними до шинку добити торгу. Тут при чарці добили торгу і Яремкевич хотів вже вийти, але товариші від чарки тому спротивили ся і прийшло до бійки на „гальби“ і ножі, підчас котрої Яремкевича так порізали ножем, що аж треба єго було відставити до шпиталю.

Телеґрами.

Відень 11 жовтня. Кореспондент Neue fr. Presse доноситт з Цетинія: Магомеданьскі села на північ від ріки Босни стоять в полумінї. Населене утікає до Скодару. Пароход Lloyd-а пливучи Босною до Адрийского моря, стояв цілу годину в огни карабінів і армат чорногорских. Офіцири кораблів самі серед граду куль кермували кораблем. Коло Сан Ніколльо (при устю Босни до моря) ґранат з чорногорскої армати упав о 50 кроків від корабля в море.

Котар 11 жовтня. Після приватних вістий Чорногорці мали займити місто Тузі і провал Шіпаник. Напротив Скодару бачено чорногорску артилерию.

Константинополь 11 жовтня. Вчера о год. 2 з полудня вручили представителї держав спільну ноту Туреччинї. — Посли балканьских держав не одержали від своїх правительств нїяких вказівок і до вчера не виїхали.

Солунь 11 жовтня. Альбанцї уоружили ся і рушили до сербскої границї, аби спільно з турецкими войсками бороти ся против Сербів.

Атини 11 жовтня. Король Юрий приїхав вчера до Атин, де єго населене повитало з одушевленем. З бальконy королївскої палати виголосив король промову до народу.

Надіслане.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).